

Waarde Vriend en gevoelegenoot!

Alhoewel ik me eerder beroerd voel wil ik toch meteen je brief, die ik deze ochtend ontving en waarvoor ik je hartelijk dank, beantwoorden. Denkelijk wordt het een lange brief. Zo reageer ik wellicht de spanning waarin ik momenteel verkeer enigszins af...

Je vraagt me of ik me soms ook zo verschrikkelijk eenzaam voel? Ja, ondanks het feit dat ik omringd ben door groten en kleine kinderen die veel van me houden ondanks het begrip dat ik ontmoet in mijn familiekring, zou ik het dikwijls van martelende eenzaamheid kunnen uitschreeuwen. En ook ik ben moreel gekneusd door alles wat mij gedurende de laatste jaren overkomen is. Internering, echtscheiding, werkeloosheid en ... na de uiteindelijke verzoening met mijn lieve vrouw haar plotselinge dood en het achterblijven met een moeilijk te torsen schuldbochel!

Gister ontving ik ook een brief van een Nederlandse vriend-ik ken hem niet eens persoonlijk, doch wij onderhouden al een hele tijd een regelmatige briefwisseling, die tot stand kwam naar aanleiding van een brief van me die in een Nederlands tijdschrift gepubliceerd werd. Hij schreef me ondermeer:

"Je zult het ongetwijfeld nog wel eens moeilijk hebben (hijzelf schijnt er op een gelukkige wijze in geslaagd te zijn zijn gevoelens te sublimeren en minder passioneel, dus ook vrijer te leven en raadt me aan diezelfde weg trachten te bewandelen. ...); onze gevoelens en hartstochten hebben wij niet altijd in de hand. Bovendien kunnen allerlei onvoorziene omstandigheden een rol spelen. Het zien alleen al b.v. van een aantrekkelijke knaap kan ons in verwarring brengen en dat zijn dingen die je nu eenmaal niet altijd kunt ontlopen. Ik geloof ook niet dat we ons daarvoor zo moeten inspannen, want dat veroorzaakt juist de onnodige spanningen. Gewoon de dingen nemen zoals ze komen."

Terwijl die brief thuis nog ongeopend op me wachtte, speelde dat onvoorziene, waarop mijn Haagse vriend zinspeelde, me erg leuke parten.

Het gebeurt wel eens dat ik vrijdagavond, na kantoortijd, of tijdens het weekeinde naar Brussel ga. Bij enkele interessante boekhandels aanlopen, een tentoonstelling bezoeken, naar een bij ons niet-vertoonde film gaan kijken, als aktief vlaamsgezinde de Brusselse toestanden (Schaarbeek!) ter plaatse gaan zien en derg. Nu ben ik toevallig bezig met de lezing van een Davidsfondsboek over de Noordwijk, "Van Krottenwijk tot Manhattan" en ging daarom ginder eens ter plaatse een kijkje nemen in

die fameuze puinenwijk van het Noord en het daarbovenuit tronende, prestigieuze maar failliete Manhattan Center, omdat ik me nogal erg interesseer voor alle facetten van milieubeheer en samenlevingsplanning. Zo belandde ik uiteindelijk in het Muntcentrum, een reusachtig glas-en staalblok tegenover de Muntschouwburg, waar ik onlangs nog Bèjart's ballet van de XXe eeuw ging bewonderen. In het ondergrondse van die building bevindt er zich ook een tamelijk grote galerij met allerlei boetiks, enkele bierpubjes (waar ik een fris glas Geuze savoueerde) enz... een Lunapark, je weet wel waar de jongelui op allerlei ballenkastjes komen spelen. En hier begon het. Het onvoorziens, het onverwachte. Vele aantrekkelijk jongens, voor het merendeel kinderen van gastarbeiders met hun donkere kijkers en zwarte krullebollen. En ik heb het al dikwijls ondervonden, terwijl je zo naar hen staat te kijken terwijl ze gespannen met hun knikers in die kastjes flipperen, voelen ze intuïtief aan dat je belangstelling voor hen hebt, dat je iets voor hen voelt. Juist zoals een leuke frisse meid op een caféterras zich het middelpunt voelt van zogezegd achteloos kijkende (maar stiekem bewonderende en...verlangende) heren. Hun reacties: centen vragen natuurlijk, om in de geldgleuven van die speeldingen te laten glijden. En ik gaf, een vijf frank stuk hier, een ander daar. Maar eenmaal begonnen, kennen die kereltjes ook van geen ophouden zodat ik maar maakte dat ik wegkwam. Enkele achter me aan. Nog een paar briefjes rondgedeeld, wat me al enkele zure opmerkingen van wantrouwige omstaanders kostte. Twee wat oudere jongens - zo'n 14 à 15 jaar schat ik ze - hadden echter geld geroken en bleven ook op straat achter me aan komen. Zij evenwel niet alleen. Ook de zure meneer, waarover ik het daarnet had. En die wou zich eens interessanter maken. Hij vroeg me op een heel hautaine toon (en vervolgens sprekend in 't frans want we waren toch in de "capitale") wat ik van die Kettes wou. En om zijn vraag kracht bij te zetten, voegde hij er aan toe: "Police" en liet me als identificatiebewijs zijn tramabonnement zien. Ik lachte hem uit, vervolgde mijn weg en hij riep me na, dat hij de politie zou verwittigen. Waarom? Is het zó verkeerd, naar jongens te kijken en hen enkele centen te geven, vooral aan die armtierige onderogjes van een grootstad? De twee jongens, die van op een afstand dat belachelijk tafereel hadden aangezien - misschien wel met een wat beneepen hart - kwamen na een tijdje terug in mijn kielzog aanzeilen. Je blijft dan voor een etalage staan, zij komen naast je staan en alras komt het "klassieke voorstel". "On va s'amuser un peu?"... Zich amuseren! Ze moesten eens weten wat een kettingreactie van verlangens en angsten ze ontketenen, een ontwakende hartstocht die nooit uitdoven wil maar meer nog angst, een angst die je op je benen doet trillen; die je geest benevelt, er kan van alles gebeuren, je reageert plots niet meer als

een nuchter, gewoondenkend mens. Wie niet is als wij, wie niet meemaakte wat velen van ons doorleefden vindt dit wellicht gekkenpraat, psychotisch gedoe ! Of zijn we misschien toch allemaal psychiaters-klienten?

Ken je dat slot van één van de aangrijpende gedichten van Willem Elschot?

"Maar tussen droom en daad

Staan WETTEN in de weg

En praktische bezwaren

En ook een weemoed,

Die niemand kan verklaren..."

Hoe sterk het ook wakkergeroepen verlangen was, ik zei die jongens ronduit dat ik er niet aan wou beginnen en dat ik naar huis terugkeerde. (Ook al omdat ik wat wantrouwig was en ergens het vage voor gevoel had dat die snaken me naar een donker kantje willen meetronen om daar mijn brieventas te gappen. In onze middens heb je al van alle gehoord). Ik keerde op mijn stappen terug, de twee nog altijd achter me aan en stond plots oog in oog met het noodlot, onder de gedaante van een ons vermoetrijdende politie-auto, aan het andere einde van zoiets als een doorloopgalerij, waarin wij ons bevonden. Het fliztste plots in me op dat die namaak-politievent toch de echte gealarmeerd had dat er in Brusselse middenstad een gevaarlijk "kinderlokker" (want dat is toch onze gemeenschappelijke achternaam, nietwaar?) ronddoolde op zoek naar onschuldige Brusselse ketjes om te verslinden. Zonder verder nadenken nam ik de benen, hopende aldus meteen die twee jongens kwijt te spelen. Ik was ze kwijt, maar - wat ik in de verste verte niet verwacht had - ik kreeg de politie achter me aan. PANIEK, ANGST, ontzettende angst als resultaat van al wat ik meemaakte, afgrijselijke angst, gepaard gaande met een diepgewortelde afkeer van politiemannen, omdat de ondervinding me leerde - én niet alleen als pedofiel - hoe dom, onbegrijpend en outaal ze reageren vanuit hun geldingsdrang die hen naar dat uniform dreef. Een loeiende politiewagen, hollende agenten met getrokken wapen. Echt waar, geen yota gefantaseerd. Je weet toch wel dat er in het Brusselse politiekeerels rondlopen die schieten op uit een home weggelopen jongens; en raak daarbij ! En geloof dat ik op zo'n drietal gebotst was. Een Kafka-achtige nachtmerrie... Ik kreeg een trek hier, een mep daat, werd met mijn gelaat tegen een muur angekwakt, armen in de hoogte en onder bedreiging van een pistool gefouilleerd. Op wat, in godsnaam. Zo precies of ik had pas een slag geslagen in de safe van de Nationale Bank. De tijdschriften en boeken die ik bij me had werden me uit de handen gesleurd. Gretig doorbladerd, maar met een teleurstellend resultaat, natuurlijk... een Nederlandse krant, een links weekblad gewijd aan de progressieve frontvorming, een boek over Brusselse woontoestanden... geen blote plaatjes. Verwensingen en beledigingen van drie razende "(h)ordehandhavers", er rotsvast van overtuigd dat ze een smerig

individu te grazen hadden die twee onschuldige Brusselse ketjes in zijn strikken gevangen had. Zo toch immers zien zijn helaas zij niet alleen maar nog altijd de overgrote hoop van de mensen temidden waarvan wij (moeten) leven - dergelijke situaties. Want nooit zal het in die repressieve, harde koppen opkomen dat de rollen meestal omgekeerd liggen.... Vooral de chef van de drie ging lelijk tekeer. Echt zo'n type dat je soms op de T.V. in aktie ziet, knuppelend op kontesterende Amada-roepers of betogende studenten. Het prototype van de fanatieke "order-and-law" fascist. Dan de politiewagen in, want de snuggere kerels kwamen plots tot de bevinding dat ze die twee jongens vergeten waren, hun "kroongetuigen" van mijn onterend gedrag. Maar die waren 'm begrijpelijk allang gesmeerd, denkkelijk met dezelfde schrik als waarmee ik zo domweg de benen had genomen.

En de baas maar proberen me te doen bekennen wat niet te bekennen was. Ik was "un sale menteur" en als ik niet wou bekennen dan moest ik daar maar de gevolgen van dragen. Recht 't gevang in! (Zoiets ruikt erg naar morele chantage.) En me maar uitschelden voor rotte vis, toen ze in mijn brieventas een vroegere journalistenkaart ontdekten en foto's van mijn kinderen. Als ze hun goesting hadden durven (en mogen) doen, dan hadden ze me met hun gedrieën op slag ontmand en ineengesmet. Zegden ze touders ronduit, politiemannen mogen dat allemaal, niemand kan hen daarvoor iets doen. Op het politiebureau dan het klassieke scenario... Vernederend. Niet als een mens, maar als een weggetrapte pop wordt je behandeld, al hun minachting voor de "pédé" spugen ze op je uit, vanuit hun gefrustreerde binnenste. Jonge politiemensen, waarvan je toch zou kunnen verwachten dat ze opleiding ook in onze problematiek gekregen hebben. Maar geen barst snappen ze ervan. Niets. En je staat er maar bij, echt als een geslagen hond, net of de hemel op je kop is gevallen. Je verwacht je alweer aan 't ergste, hoewel je niets verkeerd gedaan hebt. Maar je bent nu eenmaal verkeerd ! Je gruwet van ontzetting als je denkt wat er je wellicht weer allemaal te wachten staat, ze informeren naar je werk en ratelen intussen op hun telexapparaat. Je weet daar komt straks in hard zwart-wit je "strafblad" uit te voorschijn, het onloochenbare bewijs van je schuld. Want dat blijft je achtervolgen, kan op een wip dank zij de onovertroffen moderne technische middelen - gelijk waar verkregen worden. "Ah, ah, bien sûr, il avait déjà une feuille de moralité". Alles overduidelijk nietwaar...

Uiteindelijk werd ik ondervraagd door een "mens" in burger, die mijn verklaringen neertikte, die wel erg sceptisch tegenover het plausible van mijn uitleg stond (wie haalt het nu in zijn hoofd van Antwerpen naar Brussel te komen om eens een kijkje te nemen in de krottenwijk van de gastarbeiders en het sjieke paleis der rijken-der

een nuchter, gewoondenkend mens. Wie niet is als wij, wie niet meemaakte wat velen van ons doorleefden vindt dit wellicht gekkenpraat, psychotisch gedoe ! Of zijn we misschien toch allemaal psychiaters-klanten?

Ken je dat slot van één van de aangrijpende gedichten van Willem Elschot?

"Maar tussen droom en daad

Staan WETTEN in de weg

En praktische bezwaren

En ook een weemoed,

Die niemand kan verklaren..."

Hoe sterk het ook wakkergeroepen verlangen was, ik zei die jongens ronduit dat ik er niet aan wou beginnen en dat ik naar huis terugkeerde. (Ook al omdat ik wat wantrouwig was en ergens het vage voor gevoel had dat die snaken me naar een donker kantje willen meetronen om daar mijn brieventas te gappen. In onze middens heb je al van alle gehoord). Ik keerde op mijn

stappen terug, de twee nog altijd achter me aan en stond plots oog in oog met het

nodlot, onder de gedaante van een ons

gemoetrijdende politie-auto, aan het

andere einde van zoiets als een doorloop-

galerij, waarin wij ons bevonden. Het fli-

tste plots in me op dat die namaak-politie-

vent toch de echte gealarmeerd had dat

er in Brusselse middenstad een gevaarlijk

"kinderlokker" (want dat is toch onze ge-

meenschappelijke achternaam, nietwaar?)

ronddoelde op zoek naar onschuldige Brus-

selse ketjes om te verslinden. Zonder ver-

der nadenken nam ik de benen, hopende al-

lus meteen die twee jongens kwijt te spe-

len. Ik was ze kwijt, maar - wat ik in

de verste verte niet verwacht had - ik

kreeg de politie achter me aan. PANIEK ,

ANGST, ontzettende angst als resultaat

van al wat ik meemaakte, afgrijselijke

angst, gepaard gaande met een diepgeworte-

lde afkeer van politiemannen, omdat de on-

dervinding me leerde - én niet alleen

als pedofiel - hoe dom, onbegrijpend en

utaal ze reageren vanuit hun geldings-

drang die hen naar dat uniform dreef. Een

loeiende politiewagen, hollende agenten

met getrokken wapen. Echt waar, geen yota

gefantaseerd. Je weet toch wel dat er in

individu te grazen hadden die twee on-

schuldige Brusselse ketjes in zijn strik-

ken gevangen had. Zo toch immers zien zij-

en helaas zij niet alleen maar nog altijd

de overgrote hoop van de mensen temidden

waarvan wij (moeten) leven - dergelijke

situaties. Want nooit zal het in die

repressieve, harde koppen opkomen dat de

rollen meestal omgekeerd liggen....

Voor de chef van de drie ging lelijk

tekeer. Echt zo'n type dat je soms op de

T.V. in aktie ziet, knuppelend op kontes-

terende Amada-roepers of betogende stu-

denten. Het prototype van de fanatieke

"order-and-law" fascist. Dan de politie-

wagen in, want de snuggere kerels kwamen

plots tot de bevinding dat ze die twee

jongens vergeten waren, hun "kroongetui-

gen" van mijn ontierend gedrag. Maar die

waren 'm begrijpelijk allang gesmeerd,

denkelijk met dezelfde schrik als waarmee

ik zo domweg de benen had genomen.

En de baas maar proberen me te doen beken-

nen wat niet te bekennen was. Ik was "un

sale menteur" en als ik niet wou bekennen

dan moest ik daar maar de gevolgen van

dragen. Recht 't gevang in! (Zoiets ruikt

erg naar morele chantage.) En me maar uit-

schelden voor rotte vis, toen ze in mijn

brieventas een vroegere journalistenkaart

ontdekten en foto's van mijn kinderen.

Als ze hun goesting hadden durven (en mo-

gen) doen, dan hadden ze me met hun ge-

drieën op slag ontmand en ineengesmet.

Zegden ze t'ouwens ronduit, politiemannen

mogen dat allemaal, niemand kan hen daar-

voor iets doen. Op het politiebureau dan

het klassieke scenario... Vernederend.

Niet als een mens, maar als een weggetra-

pte pop wordt je behandeld, al hun minach-

ting voor de "pédé" spugen ze op je uit,

vanuit hun gefrustreerde binnenste. Jonge

politiemensen, waarvan je toch zou kunnen

verwachten dat ze opleiding ook in onze

problematiek gekregen hebben. Maar geen

barst snappen ze ervan. Niets. En je

staat er maar bij, echt als een geslagen

hond, net of de hemel op je kop is geval-

len. Je verwacht je alweer aan 't ergste,

hoewel je niets verkeerd gedaan hebt.

Maar je bent nu eenmaal verkeerd !

Je gruwet van ontzetting als je denkt wat

er je wellicht weer allemaal te wachten

staat, ze informeren naar je werk en rate-

len intussen op hun telexapparaat. Je weet

daar komt straks in hard zwart-wit je

"strafblad" uit te voorschijn, het onloo-

chenbare bewijs van je schuld. Want dat

blijft je achtervolgen, kan op een wip-

dank zij de onovertroffen moderne techni-

sche middelen - gelijk waar verkregen wor-

den. "Ah, ah, bien sûr, il avait déjà une

feuille de moralité". Alles overduidelijk

nietwaar...

Uiteindelijk werd ik ondervraagd door een

"mens" in burger, die mijn verklaringen

neertikte, die wel erg sceptisch tegenover

het plausible van mijn uitleg stond (wie

haalt het nu in zijn hoofd van Antwerpen

naar Brussel te komen om eens een kijkje

te nemen in de krottenwijk van de gastar-

beiders en het sjieke paleis der rijken-der